

[Madsen-Mygdal.]

jeg kan i saa Henseende henvise til de Udtalelser, jeg fremsatte paa mit Partis Vegne ved Finanslovens første Behandling.

Jeg vil gerne sige, at jeg nærer aldeles ikke noget Ønske om personlig Forfølgelse for Domstolene i denne Sag, det vil jeg helst undgaa, og jeg tror ogsaa, det kunde undgaaes, men naar Ministeriet lukker Øjnene for det tjenstlige Ansvar og mener, at alt skal forblive som hidtil, saa kan det ikke være heldigt eller rigtigt hverken for de paagældende Embedsmænd eller for det Ministerium, der har den Hovedopgave at kontrollere de private Erhvervs Udøvere, ogsaa med Hensyn til Straffelovens § 143, at den Tvivl, som Rigsadvokatens Undersøgelse har rejst, henstaar ubesvaret.

Med Hensyn til det almindelige Embedsmandsansvar, der jo er det, der i denne Sag frembyder særlig Interesse, kan Regeringen selvfølgelig ikke nøjes med, som det er sket i Beretningen, at give Tilslutning til Rigsadvokaten — Rigsadvokaten, som aldeles ikke har beskæftiget sig med dette Ansvar! Hvis Regeringen vil hævde den Opfattelse, at med Rigsadvokatens Undersøgelse vedrørende det kriminelle Ansvar er Sagen afgjort, maa dette betegnes som et afgjort Misbrug af Rigsadvokatens Undersøgelser. I Tjenestemandslovens § 18 er der som disciplinær Straf for tjenstlig Forseelse anvist: Advarsel eller Irettesættelse, Bøde, Forsættelse til anden Tjeneste, Forflyttelse, Degradation eller Afskedigelse, alt sammen med eller uden disciplinær Undersøgelse i Henhold til Tjenestemandslovens § 17. I dette Forhold er det Ministeriets Pligt og Ansvar at træffe Afgørelse, og det forekommer mig derfor, at den omdelte Beretning frembyder en iøjnefaldende Mangel, naar den intet som helst indeholder med Hensyn til Ministeriets Overvejelse i saa Henseende. Der er udtalt en Forventning overfor de paagældende Embedsmænd, som vel daarligt kan opfattes hverken som Irettesættelse eller Advarsel, men denne Forventning viser jo, at Ministeriet er af den Opfattelse, at der ikke foreligger Grund til at anvende nogen af de i § 18 nævnte Forholdsregler. I Handelsministeriets Ledelse sker der ingen Ændring, her forbliver alt som hidtil, men derimod er der gennem Pressen udgaaet en Meddelelse — det staar ikke i Beretningen — til Offentligheden om, at Departementschef Dalhoff er blevet fritaget for sine Hverv som Formand for Landmandsbankens Afviklingskasse og som Medlem af Tilsynsraadet for Sparekassen for København og Omegn. Denne Afgørelse

forekommer mig at være af en noget ejendommelig Beskaffenhed. Saa vidt mig bekendt har Departementschefens Virksomhed i disse Hverv kun givet Anledning til Tilfredshed, og jeg tænker her naturligvis navnlig paa det, der betyder mest af alt, nemlig Formandshvervet i Landmandsbankens Afviklingskasse. Denne Afviklingskasse er jo ikke nogen lille Affære, den betyder en Interesse for Statskassen paa omkring ved 100 Mill. Kr. Det er derfor ikke helt ligegyldigt, hvem der er Formand for denne Kasses Bestyrelse. Nu kan Departementschefens Fritagelse for disse Hverv neppe være tænkt som en Slags Strafftilde- ling. Det maa jo erindres, at her er Tale om betydningsfulde Virksomheder, navnlig altsaa Landmandsbankens Afviklingskasse, som Departementschefen har overtaget efter Opfordring — ja, man kan maaske ogsaa sige efter Paalæg fra sin Minister. Det var den nuværende højtærede Statsminister, der i 1924 indsatte Departementschefen i Københavns Sparekasse som Tilsynsraad og i Diskontobankens Likvidationskomité som Ministeriets Repræsentant, fra hvilken sidste Stilling Departementschefen blev forflyttet, da Afviklingskassen oprettedes. For almindelig sund Sans er det ikke absolut indlysende, hvorfor Departementschefen skal fritages, som det hedder — man kunde maaske lige saa rigtig sige fjernes, afskediges — fra Formandsstillingen i Afviklingskassen, hvor han efter alt, hvad der foreligger, har gjort udmærket Fyldest, men skal forblive paa den Plads, hvis Virksomhed den foretagne Undersøgelse rejser alvorlig Tvivl om, at han har udført paa forsvarlig Maade. Saa meget mere mærkelig er denne Afgørelse, som den er i absolut Strid med den Opfattelse, som den nuværende højtærede Statsminister for mindre end et Aar siden fra denne Talerstol gjorde gældende paa Socialdemokratiets Vegne. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle faa Linier af disse Udtalelser. Den højtærede Statsminister udtalte den 31. Marts 1929 — det staar i Folketingstidende for 1928—29 Spalte 3864—65 —:

„Den Departementschef, her er Tale om“
— det er den samme Departementschef, der er Tale om i Dag —

„er ikke blot en Mand, der sidder og varetager en Gerning, for hvilken han faar en vis Løn, han er Statsadministrationens Kontrol, Garanten for, at den private Erhvervsinteresse ikke plejes paa Statens Bekostning, og dette er saa meget rigtigere, som det jo ogsaa har en vis natur-